

“Westerbech”

1. Kom hid og nøje mærk

en ubestandig lykke,
som somme løfter op
i ære, stand og smykke,
og styrter derimod
en anden ned i grund,
den allerrigeste
gør fattig på en stund.

2. Se, den som sejler om

på havets stolte vande
og henter meget rart
fra langt bortliggende lande,
når rejsen den er endt,
han venter land at nå;
men snart han støder an
på høje klipper grå.

3. Eksempel ser vi her

på en ostindisk farer,
hvis navn var Westerbeeck.
Han skulde hente varer
og skønne kostbarheder
alt fra Batavia;
med dette skulle vi
til Holland sejle da.

4. Den længste vej var endt,

den korte stod tilbage,
den høje himmelgud
det så ej vilde mage
med os, at vi vort hjem
skulde snart få at se igen;
men i et øjeblik
blev lykken vor uven.

5. Thi se, septemberdag

i måneden den anden
vi sejlede helt stolt,
det siger jeg for sanden
den hele dag; men ak,
om natten klokken ti
ulykken kom os på,
i angst vare vi.

6. Der gråd og klage lød,

vort skib mod bjerget rendte,
vort bougspryd brast itu
og over borde slængte,
vor fokkemast og med
den gik og sammre vej;
for øje døden stod,
på liv vi tænkte ej.

7. O, milde fromme Gud,

du hjælp os usle arme,

midt i din vrede du
dig over os forbarme,
send hjælp fra himlen ned,
o, fromme frelser kær
til os elendige,
i dødens nød vi er.

8. En part af os i hast
langs med stormasten krøbe
at redde livet og
den grumme død undløbe;
så komme vi da op
i klippen meget stejl;
men øverst kant at nå
det slog os ganske fejl.

9. De fleste kom da op
i denne klippegrube
og vare slupne ud
af fæle dødens strube;
men ti tilbage blev
på skibet af vor mand,
med samme de forgik
og druknede i vand.

10. Vi sørgefulde sad
helt hjerteklemt og bange,
her var for os ej råd,
ej redning at erlange;

vi råbte alle på
vor fromme frelser kær;
når faren synest størst,
da hjælpen nærmest er.

11. Han hørte og vor bøn
og hjælpen straks tilsendte,
fire årer bunde vi
tilsammen helt behændig;
til stige brugtes de
alt til vor salvation;
på dem vi klavrede
op til livs defension.

12. En af vor folk op
på disse årer stige
på højen klippe stejl
og så sit livs befrier;
en anden efter ham
skulde gøre ligeså:
han hovedkuls faldt ned
og sloges i stykker små.

13. Den første, som kom op,
han disse råd påfinder:
Af skjorten strimler skar
og dem tilsammen binder,
lod ene ende ned
at knytte tovet fast,

drog det så op til sig
i største huj og hast.

14. Med dette tov han op
til sig så frejdig hisser
langs henad bjerget op
igennem grus og ridser,
så vi da, tak ske Gud,
kom alle til ham op;
men ak, vi måtte da
endliget holde trop.

15. I denne verring, som
vi vare nu istede,
sig vove højere op
om sig og os at redde
otte ud .af vore mænd,
om hjælp i mørke nat
os kristne mennesker
at søge og få fat.

16. De otte ginge hen
for at recognocere
på fremmed sted og vej
om hjælp at indkvartere
for os, tilbage sad,
i klippen fast arrest;
Gud gjorde og, at det
gelingede allerbedst.

17. Imedens de var borte,
med kniv vi skar os huler,
at vi ej falde ned,
men os i dennem skjuler
og sætter foden fast
imod grå klipperyg;
for fald vi endda sad
der nogenlunde tryg.

18. Så tidlig dagen kom
med morgenrøde stråler,
de otte mænd vare der
med glæden os afmåler,
idet vi fik at se
der nogle af landets mænd,
som komme til os ned
og råbte: Frisk, kom an!

19. Kommer nu og følger os,
vi skal jer vejen vise
til by, til folk, til hus
og hjem og trøst og lise;
eders lemmer kolde er,
I skulle varme få,
og legemerne mad
at vederkvæges på.

20. Med dem vi glade gik

til Våg, som bygden hedder;
barmhjertige mennesker
til dem de os indleder,
hvor vi fik hunger stilt
og læsket tørsten stor.
Gud lønne alle dem,
som der på stedet bor.

21. Om natten blev vi der
og vore lemmer hviled,
derfra om morgenen
til andre pladser iled,
til Porkere, hvor vi
kun ganske lidet nød,
derfra til Ørdevig
alt med vor trop opbrød.

22. Til Trangisvågen vi
fra Ørdevig henvandred,
alt over Káragjógv
spaserte med hverandre,
til Kvalbø, nordligste by
på øen Suderø;
og siden skulde vi
med båden til Skuø.

23. Den store høflighed
vi ikke bør forglemme,
som os beviset blev,

og vi vel monne fornemme
i Kvalbø udaf præst
og folkene, der bor;
hvorfor dem lønne Gud
i høje himmelkor.

24. Der vi til Skuø kom
og foden fæst på landet,
helt frossen, sulten, kold,
vi komme op af vandet.
Gråskægget rustekust
så barsk og helt umild
kom slabbende mod os,
ej blid, men helt umild.

25. Vi bade om lidt mad,
nødtørftig mad og drikke;
helt sultne vare vi,
men ak, vi fik det ikke.
Af hunger måtte vi
da hen at stjæle gå,
idet vi så et hus
fuldt tørfisk åbent stå.

26. Umilde Skuøland,
vi afsked fra dig tager,
til Sandø rejste vi
og se, hvor det behager
det folk, der bor på sted,

beviser skibbruden mand
lidt høflighed i nød,
så meget som de kan.

27. Som sagt så også sket,
så snart vi kom på landet,
for Skuø's umildhed
vi forefandt et andet.
For ubarmhjertighed
vi nød der kost og ly,
så høflige vare de
på dette sted og by.

28. Tre dage bleve vi
på Sandø stille og rolig;
en part af os fik lyst
at søge anden bolig,
marcherede så vi
til fods ad Skålevig,
til smukke folk vi kom,
de vare skikkelige.

29. Gud lønne dennem for
det gode, de beviste
os arme mennesker,
som de så vel bespiste;
især gav Rasmus os
brændevin og tobak,
ja, piber og god kost,

derfor ham ydes tak.

30. Der blev vi så en tid,
omtrent udi ti dage;
derefter måtte vi
os lade smukt behage,
begive os til båds
og føres over fjord
til Kirkebø den stad
fra Skålevig i nord.

31. Did kommer vi med hast
om aftenen helt silde,
vort fulde forsæt var,
at vi der hvile vilde;
men som vi der fornam
fast mere surt end sødt,
så blev dog slutningen den,
at hollandsk mand kom flyt.

32. Vi flyttede derfor straks,
og fluks til båds monne gange,
ja, natten kom os på;
vi håbed at erlange
for os et nattely
og sikkert underhold
til vederkvægelse
for vore lemmer kold

33. Til Thorshavn vi da kom,
den handelsstad for landet,
alt som vi måtte var
af sult og kulde fra vandet,
så blev god anstalt gjort
for os idenne by,
vi bleve indkvartert
og finge nattely.

34. Vi finge der kvarter,
god varme, drik og spise,
Gud lønne dennem for
det gode, de beviste
mod os skibbrudne mænd;
vi arme, usle kræ,
medynk, barmhjertighed
vi hos dem monne se.

35. Det var helt glædeligt,
vi hørte her passere:
To skibe lå på red,
i dem vi indbargeres;
med første skulde vi
med dennem sejle bort,
der blev og anstalt til
sådant ret hastig gjort.

36. Her måtte males rug,
her skulde brødet bages,

her skulde købes fisk,
ja, også smør modtages
til skibets proviant,
ifald mod hungersnød
at os ej mangle skal
på rejsen dagligt brød.

37. Postfilter det slap op
udi en anden gade,
her kom ej contrasto,
vi blev ej længer glade;
hvad der til hinder kom,
er os uvitterligt,
men vi her blive må,
det bliver sikkerligt.

38. Slutningen blev dog den,
vi fleste skuld blive,
men ti udaf vort folk
skulde sig på rejsen give;
vor skipper kom dog med
og styremændene tre,
seks andre og til dem,
hvis navn ej nævnes her.

39. Vi andre bleve her
omtrent udi ti dage;
derefter måtte vi
os lade smukt behage

at indkvarteres om
på landet i vort sted,
hvor vi da forefandt
den største miskundhed.

40. O store Gud, ske tak,
lov ske dig, himlens Herre,
for alt godt os bevist,
dit navn velsignet være;
du bøjer hjerterne
til os i nødens tid,
de gav os klæder, kost,
de vare mod os blid.

41. Dermed vi takker og
enhver her udi landet;
imod os fremmede,
som vare hos dem strandet,
de vare barmhjertige,
høje og ringe mænd.
Derfor, o milde Gud,
din hjælp dem altid send.

42. Tænk nu, o landmand, tænk,
hvad sømand må ustande,
bevis barmhjertighed
mod ham, når han monne strande
alt på det land og sted,
bevis ham kærlighed,

giv hannem livets brød,
Gud bliver dig ej vred.

43. På hollandsk visen er
af første komponeret
af bådsgeseller to,
på Nolsø indkvarteret;
de vare glade der,
for Gud hjalp dem af nød,
han gav på Nolsø dem
og deres dagligt brød.

W. fór á land við Víkabyrgi 2.9.1742.